

РЕШЕНИЕ

№ 1799

гр. Варна, 13.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 3 СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Катя Г. Савова

при участието на секретаря Пламена Ст. Стоянова
като разгледа докладваното от Катя Г. Савова Административно наказателно дело № 20233110204246 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на „ПРИМА 91“ ЕООД, ЕИК 148100036, чрез адв. М. Х., САК против НП № 23- 0001815/07.07.2023 год. на директор на РД „АА“- Варна, с което с което на „ПРИМА 91“ ЕООД е било наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер 3000 лв. на основание чл.96г, ал.1, пр.2 от ЗАвтП за нарушаване на чл.7а, ал.2, пр.3 от ЗАвтП.

С жалбата се иска отмяна на НП, като се твърди, че същото е незаконосъобразно, тъй като фактическата обстановка е неправилно отразена, неправилно е приложен материалния закон и са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до ограничаване правото на защита на санкционираното лице. Твърди се, че НП е издадено в противоречие с международен договор, доколкото изискването на Наредба № 36/2006 на МТ била в пряко противоречие с Директива 2006/126/ЕО. Сочи се, че с ЗИД на ЗДвП от 28.06.2022 год. се изменя и ЗАвтП, като в пар.29 изрично било предвидено, че в нормата на чл.7а, ал.2 от ЗАвтП думите, касаещи изискването за психологическа годност се заличават. Моли да бъдат присъдени на жалбоподателя направените разноски в настоящото производство- платен адвокатски хонорар.

В съдебно заседание дружеството-жалбоподател, редовно призован не се представлява от процесуален представител.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание не се представлява. Депозирано е писмено становище. Претендира разноски.

Съдът, въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на обжалваното наказателно постановление по отношение на неговата законосъобразност, обоснованост и справедливост на наложеното

наказание, прави следните изводи:

От фактическа страна: На 01.11.2022 год. от страна на служители на РД АА Варна била извършена комплексна проверка на дружеството „ПРИМА 91“ ЕООД относно транспортната му дейност за периода от 01.11.2022 год. до 31.12.2022 год..Констатирано било, че дружеството притежава лиценз № 4207 за обществен превоз на товари на територията на Р България, валиден до 09.01.2028 год..При проверката било установено, че на 01.11.2022 год. в обл.Варна, общ.Ветрино, с.Ветрино, ул."Георги С. Раковски" № 13, лицензирания превозвач е осъществил превоз на товари за собствена сметка с МПС кат.N2, марка „ДАФ“ с рег.№B5280TM, оборудван с дигитален тахограф и водач Д.М.М. с ЕГН *****, който не отговаря на изискванията за психологическа годност по смисъла на Наредба по чл.152, ал.1,т.2 от ЗДвП.Водача е притежавал удостоверение за психологическа годност № 603862/0/, валидно до 07.10.2022 год. и до приключване на проверката не е придобил ново, видно от направената справка в регистъра за психологически изследвания на ИА „АА“.

При тези факти било прието, че дружеството е извършило нарушение на чл.7а, ал.2, пр.3 от ЗАвтП, за което му бил съставен АУАН № 330240/05.05.2023 год.. Акта е съставен в присъствието на пълномощник, който не направил възражения. В законоустановения срок по чл.44 от ЗАНН не са депозирані възражения пред административнонаказващия орган. Въз основа на така съставения акт АНО издал НП № 23-0001815/07.07.2023 год., с което за нарушение на чл.7а, ал.2, пр.2 от ЗАвтП, на осн.чл.96г, ал.1, пр.1 от ЗАвтП наложил на дружеството имуществена санкция в размер на 3000 лв.. Разпитан в хода на съдебното производство в качеството на свидетел, актосъставителят Б. В. И. потвърждава констатациите в акта за установяване на административно нарушение. Съдът кредитира показанията на св.И., като ги намира за обективни и безпристрастни и съответстващи на установената фактическа обстановка.

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена, въз основа на събраните по делото гласни доказателства: показанията на св.И., дадени в хода на съдебното следствие, и от приложените по делото писмени доказателства прочетени и приети от съда по реда на чл.283 от НПК.

От правна страна: Жалбата е депозирана от надлежно легитимирано лице, спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 7-дневен срок от връчване на НП и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана. АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН. НП е издадено от компетентен орган – съгласно приложената Заповед № РД-08- 30/24.01.2020 год. на Министъра на транспорта и информационните технологии, като АУАН също е съставен от компетентно лице. Съгласно разпоредбата на чл. 7а, ал. 2 ЗАвтП, лицензираните превозвачи, лицата по чл. 24е и лицата, извършващи превози за собствена сметка, могат да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст,

правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл. 7, ал. 3 и чл. 126, ал. 1 от този закон и чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата. Съгласно чл. 96 г, ал. 1 ЗАВП, който назначи на работа или допусне водач, който не отговаря на някое от изискванията, определени с този закон и с подзаконовите нормативни актове по прилагането му, да управлява превозно средство за обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари, се наказва с глоба или имуществена санкция в размер 3000 лв. Изискванията за психологическа годност и условията и редът за провеждане на психологическите изследвания на кандидатите за водачи, на водачите на определени категории МПС и на водачите, извършващи определен вид дейности, са регламентирани в Наредба № 36/15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания, издадена на основание чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДВП. Доколкото при проверката е безспорно установено и не се спори между страните, че водачът Д.М.М. е извършил на 01.11.2022 г. обществен превоз на товари, същият попада в категорията водачи по чл. 1, ал. 1, т. 4 от Наредба № 36/15.05.2006 г. по отношение на които се прилагат изискванията на наредбата. Състава на съда намира, че в конкретната хипотеза не е приложимо изменението на чл. 8, ал. 2 от Наредба № 36/15.05.2006 г., предвиждащо безсрочност на удостоверенията за психологическа годност, респ. налице ли е по отношение на дружеството-превозвач, основание за приложението на чл. 3, ал. 2 ЗАНН. Разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Наредбата в сила от 21.10.2022 г., има действие занапред и се отнася за удостоверенията, издадени след тази дата. С § 6 от ПР към Наредбата за изменение и допълнение на Наредба № 36/15.05.2006 г., е придадено обратно действие само по отношение на удостоверенията, които са валидни към датата на влизане в сила на наредбата – 21.10.2022 г. Видно от приложената по преписката справка от Регистъра на психологическите изследвания, последното издадено на водача удостоверение е валидно до 08.10.2022 г., т. е. към момента на влизане в сила на изменението на чл. 8 от Наредба № 36/15.05.2006 г., водачът не е притежавал валидно УПГ и не попада в обхвата на обратното действие по § 6 от ПР към Наредбата за изменение. Промяната в наредбата е свързана единствено с преценката за валидност (срочност) на удостоверенията, поради което може да се обсъжда в контекста на приложението на чл. 3, ал. 2 ЗАНН само в казусите, в които са санкционирани водачите, попадащи в обхвата на чл. 1, ал. 1 от Наредба № 36/15.05.2006 г. (каквито са нарушенията по чл. 18, ал. 1, т. 4 от Наредба № 34/06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници и чл. 18, т. 3 от Наредба № 33/03.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на РБ – санкционирани на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАВП), но не води до отпадане на задължението на превозвачите да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за

психологическа годност. Както преди, така и след изменението на чл. 8 от Наредба № 36, разпоредбата на чл. 7а, ал. 2, пр. 3 ЗАВП изисква от превозвачите да извършват превози на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за психологическа годност и неспазването на това задължение се санкционира по реда на чл. 96 г, ал. 1, пр. 2 ЗАВП. След като това изискване не е отпаднало, липсва по-благоприятен закон и не е приложима разпоредбата на чл. 3, ал. 2 ЗАНН.

Въпреки изложеното по-горе, състава на съда намира, че следва да отмени НП, като намира, че направените от процесуалния представител на дружеството-жалбоподател възражения, че посочените в НП материалноправни норми не съответстват на правото на Европейския съюз, поради което не следва да се прилагат са основателни. Наредба № 36/15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания урежда множество въпроси, включително изискванията за психологическа годност и нейното удостоверяване. От друга страна според Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, психологическата годност трябва да се разглежда като част от понятието за "умствената годност", въведено в самата Директива. В този смисъл Наредба № 36/2006 год. следва да е хармонизирана с Директивата. Налице са допуснати противоречия на Наредбата с Директивата. На първо място, според чл. 8, ал. 2 от Наредбата удостоверението за психологическа годност важи за 3 години, а в определени случаи – за 1 година. Тези срокове са по-кратки от сроковете за валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство, които са с 5-или 10-годишна продължителност /чл. 51, ал. 3 – 4 ЗБЛД/. Прочитът на Съображение 9 от Преамбюла на Директивата от своя страна налага извод, че доказателство за наличие на съответствие на водачите на превозни средства с минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозно средство, следва да се предоставя, когато свидетелството се издава и периодично след това, като установяването на това съответствие следва да се осъществява посредством медицински прегледи, които от своя страна да съвпадат с подновяването на свидетелствата за управление и поради това да се определят от срока на валидност на свидетелството. Самата директива позволява на държавите членки да регламентират медицински прегледи като гаранция за спазване на минималните стандарти за физическа и умствена годност, докато чл. 5 от Наредбата предвижда, че психологическата годност се установява с психологическо изследване, което се извършва от психолози, видно от текста на чл. 11в от подзаконовия нормативен акт, т. е. от лица, които не са медици. Директивата залага минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозни средства /съображение 8 от преамбюла на Директивата/, което означава, че държавите членки могат да завишат тези стандарти в своите национални законодателства. Трябва обаче да се има предвид, че разпоредбата на т. 5 от приложение III на Директивата

регламентира, че стандартите, установени от държавите членки за издаване и всяко едно последващо подновяване на свидетелствата за управление, могат да бъдат по-строги от изложените в приложението. Възможността за въвеждане на такива по-строги стандарти на национално равнище касае само и единствено първоначалното издаване и последващото подновяване на свидетелствата за управление на моторно превозно средство. Това означава, че възможността, да се въвеждат по-строги стандарти, не може да бъде използвана, за да се удостоверят отделни аспекти от физическата или умствената годност за управление на моторни превозни средства посредством документ, който – редом със свидетелството за управление на моторно превозно средство – да има свое собствено легитимиращо действие. А тъкмо това е сторено чрез нормативното регламентиране на удостоверението за психологическа годност, в резултат на което психологическата годност, вместо да бъде само предпоставка на правоспособността за управление на моторни превозни средства от съответната категория, бива въздигната и в отделно, паралелно съществуващо с правоспособността юридическо качество /арг. чл. 7а, ал. 2 ЗАВП/. В заключение на изложеното, следва да се посочи, че Директивата позволява на държавите членки да завишат изискванията за физическата и умствената годност за управление на моторни превозни средства, но при конкретни ограничения – проверката на годността да се извършва изцяло във връзка с издаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство; въпросната проверка да се извършва само посредством медицински прегледи и то в срокове, не по-кратки от сроковете за валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство. Тези ограничения не са спазени в националната регламентация на психологическото изследване по Наредбата. Според настоящия съдебен състав установеното по-горе противоречие е основание за съда да откаже да съобрази нормативното задължение на водачите, осъществяващи превоз на пътници и товари, да притежават удостоверение за психологическа годност съгласно изискванията на чл. 7а, ал. 2 от ЗАВП, във вр. с чл. 7, ал. 2 и чл. 8, ал. 1 от Наредбата. Извод в тази насока може да бъде извлечен при съобразяване на редица актове на Съда на Европейския съюз, сред които Решение ECLI: EU: C: 2012: 348, в което се подчертава, че "в съответствие с принципа на предимство на правото на Съюза действието на разпоредбите на Договора за функционирането на ЕС и на пряко приложимите актове на институциите в отношението им с вътрешното право на държавите членки е такова, че със самото си влизане в сила тези разпоредби правят неприложима по право всяка противоречаща им разпоредба на вътрешното право"; Решение ECLI: EU: C: 1974: 133 ;Решение ECLI и др.. Трябва също така да се има предвид, че правилата на Директивата имат за цел да улеснят и насърчат "... свободното движение и свободата на установяване на хората..." /съображение 2 от преамбюла на Директивата/. Следователно неспазването на Директивата води до пряко нарушение на субективните права по чл. 21, чл. 45, чл. 49 и чл. 56 ДФЕС, което е още едно основание да не се приложат националните разпоредби относно задълженията, свързани с удостоверенията за психологическа годност.

По разноските: Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 ЗАНН страните имат право на разноски. С оглед изхода на делото и на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН на " ПРИМА 91 " ЕООД следва да се присъдят направените разноски, които на осн. чл.18 ал.2 вр. чл.7 ал.2 от Наредба № 1/2004 год. на ВАДС в размер на 450 лв.. По делото е приложен договор за правна защита и съдействие, в който е посочено, че е заплатено в брой възнаграждение в размер на 450 лв.. Разноските, съгласно пар-1,т.6 от ДР на АПК следва да бъдат възложени в тежест на РД АА Варна.

Предвид горното и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН Варненски районен съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 23- 0001815/07.07.2023 год. на директор на РД „АА“- Варна, с което с което на „ПРИМА 91“ ЕООД, ЕИК: 148100036 е било наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер 3000 лв. на основание чл.96г, ал.1, пр.2 от ЗАвтП за нарушаване на чл.7а, ал.2, пр.3 от ЗАвтП.

ОСЪЖДА Регионалната дирекция Автомобилна администрация Варна да заплати на „ПРИМА 91“ ЕООД, ЕИК: 148100036 сумата от 450 лв., представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Варненския административен съд в 14- дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Варна: _____